

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-245/23-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Ante Galića, predsjednika vijeća, Sanje Štefan i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Martine Barić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja C. V. d.o.o., K., kojeg zastupa opunomoćenik P. T., odvjetnik u S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 7. veljače 2024.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/22-01/662, urbroj: 401-01/11-23-6 od 23. studenog 2023.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika poništava se rješenje trgovačkog društva C. V. d.o.o. urbroj: 22/2023 od 14. kolovoza 2023. godine (točka 1. izreke) te se predmet dostavlja prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak (točka 2. izreke).
2. Navedenim prvostupanjskim rješenjem tužitelja odbijena su dva zahtjeva za pristup informacijama D. S. od 31. srpnja 2023. godine vezana uz podatke za korištenje cisterne za pražnjenje otpadnih voda iz sabirnih jama na području Općine K. i podatke vezane uz korištenje mehanizacije trgovačkog društva C. V. d.o.o., temeljem članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, iz razloga jer zainteresirana osoba očito zlorabljuje prava na pristup informacijama.
3. Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja navodi kako isto pobija u cijelosti zbog povrede odredbi upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi kako je tuženik u pobijanom rješenju pogrešno utvrdio da nije utvrđena zloropora prava na pristup informacijama u smislu članka 23. stavka 6. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13., 85/15., 69/22. – dalje: ZPPI). Ističe kako je kao tijelo javne vlasti na temelju odredbe članka 23. stavka 6. točke 5. ZPPI-a donio rješenje od 4. kolovoza 2023. kojim se odbija zahtjev zainteresirane osobe D. S. iz Z. radi ostvarivanja prava na pristup informacijama podnesen pisanim putem dana 31. srpnja 2023. Navodi kako je podnositelj zahtjeva D. S. dostavio tužitelju više uzastopnih

pisanih zahtjeva putem emaila te da u prvom grupnom zahtjevu za pristup informacijama, naslovljenom kao "Zahtjev za uvid u dostatnost cisterne za pražnjenje otpadnih voda i sabirnih jama na području Općine K." od dana 31. srpnja 2023. se radi o 49 postavljenih zahtjeva na pristup informacijama navodeći o kakvim se zahtjevima radi, dok je u drugom grupnom podnesenom zahtjevu za pristup informacijama naslovljenom kao "Zahtjev za uvid u korištenje mehanizacije C. V. i uposlenika na uz posao nepovezanim djelatnostima" od dana 31. srpnja 2023. se zapravo radi o novih postavljenih 192 zahtjeva na pristup informacijama u kojima podnositelj postavlja upite i zahtjeve vezano za dokumente unatrag sedam godina navodeći o kakvim zahtjevima se radi. Ističe kako je iz navedenog vidljivo da je podnositelj zahtjeva podnio tužitelju kao tijelu javne vlasti 124 zahtjeva za pristup informacijama tako da u citiranim zahtjevima osim što se traži poneka informacija koja je već javno obavljena te da sadrže i neutemeljene optužbe kojima prednijeva nepravilnost u radu naslovljenog javnopravnog tijela, njegovih radnika ili drugih pravnih osoba čiji je osnivač Općina K. ili pak same Općine K. i službenika i/ili čelnika u istoj, a iste nisu niti utemeljene niti ničim dokazane već rezultat njegovih nagađanja i špekulacija te da gotovo svaki podnositeljev zahtjev sadrži tekst sličnog karaktera što je daleko od načela međusobnog poštovanja i suradnje iz članka 9a ZPPI-a. Ističe da je podnositelj zahtjeva tijekom 2022. zatrpao tužitelja email porukama u kojima je također iznosio brojne dezinformacije, a iz postavljenih emailova, dopisa, zahtjeva kao i članaka objavljenih na webu je vidljivo da se uopće ne radi o postojanju i/ili obrani nekog javnog interesa, nego privatnom interesu podnositelja zahtjeva koji pokušava na ovaj način zlouporabiti ovaj institut. Poziva se na Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te Konvenciju o pristupu službenim dokumentima vijeća Europe, Konvenciju o pristup informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju o pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša iz 1998. (Aarhuška konvencija) kao i na Zakon o pravu na pristup informacijama, prema kojima je vidljivo da je svima njima uzeta u obzir mogućnost da se zahtjev za pristup informacijama koristi na način da se ugrožava prava drugih. Poziva se na odredbu članka 38. stavka 4. Ustava Republike Hrvatske te se poziva na Zakon o pravu na pristup informacijama čije je temeljeno načelo pristupa informacijama promovirati načelo javnosti i slobodnog pristupa, koje ukazuje kako su informacije dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima zakona. Navodi, kako iako Zakon o pravu na pristup informacijama ne određuje koliko zahtjeva može podnijeti pojedini korisnik, objektivni kriteriji zlouporabe prava obuhvaća broj i opsežnost zahtjeva tj, voluminoznost zahtjeva, neodređenost zahtjeva, istovrsne i ponavljajuće zahtjeve, kao i neozbiljne zahtjeve. Stoga predlaže naslovnom sudu da usvoji tužbu tužitelja te poništi rješenje tuženika te potvrdi rješenje tužitelja od 14. kolovoza 2023. te naloži tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka u odluci suda prema priloženoj specifikaciji.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod razloga danih u obrazloženju osporenog rješenja, smatrajući tužbene navode neosnovanim. Ističe kako tuženiku nisu uz tužbu dostavljeni 241 zahtjev za pristup informacijama koje tužitelj navodi kao dokaze, već samo dokazi navedeni na strani 9 tužbe. Ističe kako nije razvidno na koji način navedeni akti upućeni Općini K. za izdavanje dozvole za prokop puta i odgovor Općine K. na isti zaključak Državnog inspektorata kojim se D. S. poziva na ispravak žalbe te poruka elektroničke pošte upućena na više adresa od strane imenovanog, ima utjecaj na ostvarivanje prava na pristup informacijama sukladno odredbama ZPPI-a pred tužiteljem. Ističe da se u konkretnom slučaju radi o dva zahtjeva za pristup

informacijama, oba podnesena 31. srpnja 2023., a kojima se traže informacije za duže vremensko razdoblje. Ističe kako činjenica da se radi o više mjeseci i godina koje su obuhvaćene tim zahtjevima ne znači da je u ovom slučaju riječ o "rastavljanju" zahtjeva za pojedine mjesece koji bi svaki predstavljao po jedan pojedinačni zahtjev za pristup informacijama. Smatra kako tužitelj u tužbi iznosi dokaze koje nije dostavio kao dio spisa predmeta u tijeku drugostupanjskog postupka, konkretno zahtjeve za pristup informacijama podnesene od strane D. S. o kojima nije pružio nikakav dokaz, nije iste naveo ni dostavio kao dio spisa predmeta na traženje tuženika iz dopisa od 15. rujna 2023. Navodi kako je citiranim dopisom od 15. rujna 2023. od tužitelja zatraženo da dostavi kao dio spisa predmeta preslike Upisnika o zahtjevima, postupcima i odlukama o ostvarivanju prava na pristup informacijama i ponovnu uporabu informacija za 2022. i 2023. godinu te sve zahtjeve D. S. zaprimljene u 2023. godini ali tužitelj nije dostavio zatraženo, osim preslika dvaju zahtjeva koji su predmet ovog postupka je dostavio preslike zahtjeva za pristup informacijama koje je žalitelj uputio Općini K. Ističe kako stoga u konkretnom slučaju nije bilo moguće ispitati istinitost navoda iz prvostupanjskog rješenja da su zahtjevi D. S. brojni, opsežni, istovrsni i ponavljajući pa je stoga temeljem odredbe članka 117. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku predmet vraćen tužitelju kao prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak, s obzirom da je u konkretnom slučaju neophodno da tužitelj kao prvostupanjsko tijelo neposredno riješi zahtjev, a u pobijanom rješenju dane su upute za postupanje u ponovnom postupku i zakonske odredbe kojima se treba rukovoditi prilikom donošenja rješenja o ponovljenom postupku. Smatra kako u konkretnom slučaju pobijanim rješenjem tuženika nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja pa predlaže da se tužba odbije i potvrdi pobijano rješenje tuženika.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Prema odredbi članka 117. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09. i 110/21. – dalje: ZUP) kada je za donošenje novog rješenja, s obzirom na prirodu upravne stvari, nužno neposredno rješavanje prvostupanjskog tijela, a drugostupanjsko tijelo utvrdi da rješenje treba poništiti, dostavit će predmet na ponovno rješavanje prvostupanjskom tijelu.

7. Iz podataka predmeta spisa proizlazi da je za razliku od tužitelja (ujedno prvostupanjskog tijela), tuženik povodom žalbe zainteresirane osobe (korisnika prava na pristup informacijama) ocijenio da tužitelj, odlučujući o zahtjevu zainteresirane osobe za pristup traženim informacijama, nije pravilno primijenio odredbe ZPPI-a, a osobito odredbe članka 23. stavka 6. točke 5. ovog Zakona, na koju se tužitelj pozvao u svom rješenju smatrajući da zainteresirana osoba očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama te podnosi zahtjeve za pristup informacijama kojima opterećuje rad i redovito funkcioniranje tijela javne vlasti. Naime, odredbom članka 23. stavka 6. točke 5. ZPPI-a je propisano da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži velik broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

8. Tužitelj i u tužbi ponavlja razloge na koje se pozvao i u obrazloženju prvostupanjskog rješenja, a koji razlozi, međutim, nisu utemeljeni na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, a koju okolnost tuženik osnovano ukazuje i u osporenom rješenju i u odgovoru na tužbu.

9. Prema ocjeni ovoga Suda osporeno je rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je, za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. ZUP-a, pa ovaj Sud nije našao osnove navedeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Prema ocjeni ovoga Suda tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući pritom svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

10. Budeći je tuženik svoj stav o osporenom rješenju utemeljio na valjanim, detaljno i argumentirano obrazloženim razlozima koje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud trebalo je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21. – dalje: ZUS) odlučiti kao u izreci ove presude.

11. U odnosu na zatražene troškove ovog upravnog spora napominje se da je odredbom članka 79. ZUS-a propisano da se troškovi upravnog spora priznaju razmjerno uspjehu u upravnom sporu, a kako je tužitelj u cijelosti izgubio ovaj upravni spor, to je zahtjev za naknadu troškova spora valjalo odbiti.

U Zagrebu 7. veljače 2024.

Predsjednik vijeća
Ante Galić, v.r.